

Si torna a sortir malament

Que l'altre no es pensi que no ets forta, capaç, valenta, intel·ligent, fort, capaç, valent, intel·ligent

Foto: aleph.oto

Fa tres setmanes que no baixo i aquest cap de setmana em toca baixar. No en tinc ganes perquè no tinc ganes de res. Perquè encara no ha florit la primavera i això es nota. Perquè em fa mal la pell i la gola i sobretot em fa mal l'ànima. Em fa pal baixar perquè no vull veure ningú i no sé de què parlar si no és d'allò. I acabo repetint sempre el mateix: tinc molta por que torni a sortir malament.

Al final baixo en dissabte al matí. Fa sol, no m'ho puc ni creure. Per fi fa sol. Com si ja haguéssim passat pantalla i deixat enrere aquest hivern lletiscós. Arribo a la parada del bus sempre amb el mateix pensament: si us plau, que no em trobi ningú. ?Dic, és ella o no és ella??. ?Ei, Mireia, quant de temps!?. És la Mireia, una amiga de l'institut i després veïna de Gràcia i amb qui vam compartir, durant uns anys, unes borratxeres bastant monumentals i riures i romanços i ens vam contar les penes (que ara ho veig i allò no eren penes però mira, ja estan contades) i és una veu suau i amiga, la de la Mireia, que em diu és ella o no és ella i per això no m'ofèn. Ens asseiem juntes al bus, ens posem al dia de les novetats, ara sí, adultes, en cosa de deu minuts i em confessa: ?Sempre desitjo no trobar-me ningú quan agafo el bus cap al poble?. Somric: ?I jo, i jo. Però tu no em molestes. Vaig a escoltar música?. ?Perfecte. Jo miraré Netflix al mòbil?.

Quan arribo encara fa sol però després de dinar es posa a ploure, com recordant-me, el clima, que la pantalla encara no està guanyada i que el que queda d'hivern ha de passar. A la tarda la

mare em duu a canviar unes sabates que vam comprar al gener i ja se m'han trencat i em diu que això no és normal i que me les han de canviar. I m'hi deixo portar i deixo que parli per mi com si tingués deu anys un altre cop, perquè si per mi fos, no hi hauria anat, només per no parlar amb la dependenta i explicar-li que m'havien venut unes sabates dolentes. Però ella ho fa com si ho hagués fet cada dia. Portem un paraigües menut per a les dues i em diu: intento aparcar tan a prop com pugui perquè plou. I ho aconseguix, però en sortir de la sabateria proposa anar a veure l'aparador d'una altra sabateria, que són rebaixes. Insisteix que me'n provi unes. No m'agraden (però ella ja ho sabia, que gairebé mai m'agraden i gairebé sempre em fan mal).

Som a prop de l'única llibreria del poble. Hi vull entrar a comprar un llibre que ha sortit la setmana abans (*Permagel* (<http://www.catorze.cat/noticia/9209/permagel>)). La llibretera mira a l'ordinador si el tenen. ?Sí que mo n'ha arribat un!? "Que bé, posa-me'l", dic. ?Ah, però està a la llibreria de Tortosa. Per a quan el vols?? ?Deixa-ho anar?. Sortim sota el paraigua i mentre jo em queixo que com pot ser que els arribi un únic exemplar d'aquell llibre a repartir entre dues comarques per si algú dels seixanta mil habitants se'l vol llegir, que no m'entra al cap, un sol llibre entre dues comarques, mama, t'ho pots creure?, ella ja està a un altre segle. M'explica que anava a l'escola allà mateix i que aquest carreró que ara trepitgem els feia de pati. I que aquí hi havia un piló de pedra i jugaven a saltar-lo. I que aquest celobert abandonat era de la tia Elvireta i que llavors, quan ella anava a aquell col·le, la tia Elvireta hi estenia la roba i ella la veia passar.

No em costa gens imaginar-me-la menuda, xiqueta, la meua mare, jugant en aquell carreró del poble per on jo no havia passat mai. Molt abans que jo nasqués, molt de temps abans que m'hagués de treure les castanyes del foc milers de vegades, aquella nena a mi. D'un lloc a un altre acabem caminant tot el centre sota un paraigua compartit. I això que ha aparcat tan a prop de la sabateria. Riem per això i perquè quan tornem al cotxe tenim les dues els cabells molt astorats.

A la nit em passen a buscar el pare i el germà. Anem a sopar al lloc de sempre. El pare m'ho nota de seguida quan estic de mala llet, igual que jo a ell. Deu ser que una mica sí que ens asseblem. Tot i que no sabem parlar. Els problemes ens els expliquem de passada, com si passessin a algú altre, com si no parléssim de nosaltres, com si no fessin mal i com si no tinguessin importància. Sense mostrar cap dels dos cap esquerra per la qual començar a trencar-nos. Que l'altre no es pensi que no ets forta, capaç, valenta, intel·ligent, fort, capaç, valent, intel·ligent. La nostra relació s'ha basat sempre en això: no mostrar cap escletxa de debilitat mútua.

Porto jo el cotxe de tornada. Aparco davant de casa la mare. El cotxe és gran i m'estiro molt per arribar a besar-li la cara al meu germà petit, assegut i lligat amb el cinturó al seient del darrere. Es pixa perquè em quedo clavada i erta de través entre la part de davant i del darrere del cotxe. Finalment baixem el meu pare i jo del cotxe; jo, per quedar-me a casa la mare, ell, per posar-se al seient del conductor. I en aquest intercanvi m'adono que m'ha intuït l'esquerra com ho faria un pare. Ens abracem d'aquella manera tímida que s'abracen les persones que no saben abraçar-se. Escolta'm, em diu, si torna a sortir malament, no passa res.